

Truyện ma Việt Nam

Căn nhà bên kia đèo Rù Rì

Do Lâm Chí Hiếu JJR 62 chuyển lại

Ai từng sống ở Nha Trang trước 75 cũng biết là đoạn đường từ Ninh Hoà về Nha Trang rất ít dân cư cư ngụ dọc theo khoảng giữa của đoạn đường này. Nhất là khu vực gần Nha Trang vì một bên là núi đá của dãy Trường Sơn, một bên là biển sâu rộng. Đất đai khô cằn trắng bạch, cây cối hoang còn mọc không muốn nổi nói chi là dùng để trồng trọt. Mặt đất cũng như sườn núi được bao phủ bởi những bụi cây thấp rậm.

Thỉnh thoảng ta có thể thấy một vài mảng sườn núi được khai phá để trồng chuối! Có lẽ chỉ có cây chuối mới chịu nổi với cái khô cằn, khắc nghiệt của đất đai và thời tiết ở đây!

Hai bên đường thỉnh thoảng mới thấy một mái nhà tranh ẩn hiện sau các lùm cây. Ta có thể thấy chung quanh nhà là những bụi chuối, và đằng trước có những giàn cho cây Thanh Long leo. Thanh Long cũng là một đặc sản của vùng đất khô cằn này! Nếu ai ghét sự ẩm ướt của mưa mùa thì có thể rất thích thú được sống ở Nha Trang khô ráo này.

Hoàng dạy học tại trường trung học Lê Quý Đôn, một trường có tiếng ở miền Trung này. Những ngày nghỉ lễ hay Chủ Nhật, chàng thường chở vợ đi chơi các danh lam kỳ tích trong vùng để ngắm cảnh và cũng để xả đi những mệt nhọc sau những ngày làm việc! Hơn nữa là hai vợ chồng son nên không phải lo lắng về con cái gì cả. Vợ chàng cũng là một cô giáo dạy ở một trường tiểu học trong thành phố! Cả hai rất mê đi chơi xa trong những ngày nghỉ! Họ thật là hợp tính nhau.

Một ngày lễ trùng vào thứ Bảy (ngày xưa người VN làm việc 6 ngày/tuần, gần đây mới đổi 5 ngày/tuần.) Vợ chồng Hoàng quyết định đi chơi vùng Dục Mỹ để thăm suối nước nóng ở nơi này! Suối nước nóng nằm cạnh Quốc Lộ 21, nên du khách không phải băng rừng lội suối gì cả. Cuộc đi chơi thật thích thú. Suối này được tạo thành do các mạch nước ngầm sâu phun lên từ các khe đá nên rất nóng. Họ cũng như các du khách khác mua trứng gà bỏ xuống các khe đá và chờ trứng chín để ăn! Mỗi mê chơi và ngắm cảnh nên mãi đến 6 giờ chiều vợ chồng Hoàng mới dẫn xe ra quốc lộ để trở về lại Nha Trang. Tới Ninh Hoà thì đã gần 7 giờ nên họ quyết định vào một quán ăn làm một bụng trước khi tiếp tục lái xe về!

Ăn uống xong xuôi đã gần 9 giờ tối, Hoàng chạy xe chậm chậm để vừa hóng những cơn gió mát của buổi tối thổi vào tư biển Đông. Ngày mai là Chủ Nhật nên có về nhà trễ cũng chẳng sao mà!

Trời đã khoảng gần 10 giờ đêm rồi. Trên trời chỉ có toàn những ngôi sao lấp lánh, đường vắng hoe không có một chiếc xe nào ngoài xe của vợ chồng Hoàng. Trời gió hây hây rất mát, vợ chồng Hoàng chuyện trò với nhau về buổi đi chơi, thỉnh thoảng họ cười rộ lên vì thích thú! Khi xe còn cách đèo Rù Rì khoảng chừng 5 cây số thì bỗng nhiên cái xe kêu bụp bụp vài tiếng rồi tắt máy. Hoàng cố đạp nhưng cái Honda vẫn chỉ rặn được vài tiếng rồi im bặt.

Chàng xuống xem lại bugi, dây nối, và lại đạp thử. Chiếc xe vẫn nằm lì ra đó. Ngó quanh chẳng thấy một bóng nhà nào cả, chẳng lẽ phải dẫn bộ xe hơn 10 cây số để về nhà sao? Giờ này các chỗ sửa xe cũng đã đóng cửa cả rồi! Không còn cách nào khác, Hoàng đành dẫn xe dọc theo lề đường hướng về phía Nha Trang, nơi mà cả một vùng ánh sáng tỏa lên sáng cả một vùng trời!

Hoàng đang dong duối dẫn xe đi bỗng nghe vợ la lên “Anh ơi, có nhà ở đằng trước kia!” Hoàng hướng mắt theo tay vợ chỉ và thấy ánh đèn lấp lánh chiếu ra từ một căn nhà bên đường. Không quen đi bộ lại phải dẫn cái xe nặng nề, vừa mệt vừa khát nước nên Hoàng tỉnh cả người như buồn ngủ mà gặp chiếu mạnh vậy. Hai vợ chồng vội dẫn xe vào gõ cửa nhà. Một cụ già chừng hơn 60 mở cửa mời cả hai vào và kêu vợ mang nước trà ra đãi khách. Hai ông bà cụ dáng dấp ốm yếu nhưng có vẻ mặt hiền hậu. Họ hỏi thăm vợ chồng Hoàng vì sao lại lang thang trong đêm tối như vậy. Hoàng kể cho ông bà cụ nghe về tình cảnh của mình và xin nghỉ một một chút rồi sẽ lên đường. Ông cụ nói, “Bây giờ đã hơn 10 giờ rồi mà hai cháu dắt xe về tới Nha Trang chắc cũng gần sáng. Cháu nhắm có thể dắt xe qua đờn Đờ Rù Rì không đó? Thôi cứ ngủ tạm ở nhà hai bác đi, sáng rồi về cũng đâu có muộn gì.” Hoàng nghe tới Đờ Rù Rì đã ớn, lại nghe đồn rằng trên đờn này có nhiều cô hồn chết uồn lăm. Tuy không tin vào các chuyện này, nhưng vì sợ mệt nên chàng đồng ý xin hai cụ cho nghỉ lại đờ một đêm. Ông bà cụ nhường cho vợ chồng Hoàng cái giường gỗ ở nhà trên, còn họ xuống ngủ ở chõng tre trong căn bếp.

Vì mệt mỏi sau cuộc đi chơi nên vợ chồng Hoàng đặt lưng xuống là ngủ ngay, cho đến lúc tiếng gà rừng gáy gần đó đánh thức Hoàng dậy! Chàng coi đồng hồ, đã 5 giờ sáng rồi! Chàng đánh thức vợ dậy đi rửa mặt. Thấy cái giường của ông bà cụ vẫn còn buông màn, hai vợ chồng không dám đụng chạm mạnh sợ làm họ tỉnh giấc. Sau đó Hoàng móc bóp lấy tờ 500 đồng đặt lên cái bàn gỗ, rồi lấy cái tách trà chận lên để gió thổi bay. Chàng nói với vợ, “Ông bà cụ chắc cũng không khá giả gì, coi như mình trả công cho lòng tốt của họ em nhé!” Xong chàng dắt xe ra đường và thử đạp máy. May quá, cái xe nổ dòn như chưa từng bị trục trặc gì cả! Chàng đèo vợ chạy chậm chậm hưởng cái gió mát mẻ của buổi sáng ban mai.

Khi về đến chợ Đồng Đế, Hoàng ghé xe vào một quán cafe mở cửa sớm, kêu một ly cafe sữa cho vợ và một đen cho mình. Vợ chàng đột kêu lên kinh ngạc, “Anh làm gì mà sau lưng áo quần toàn là lọ nghe không vậy?” Hoàng nhìn ngoái lại thì đúng là toàn là tro than dính đầy sau lưng. Quay sang vợ chàng cũng thấy sau lưng nàng toàn là màu đen của than, “Em cũng thế chứ riêng gì anh đâu?” Hai vợ chồng lo phui bụi than và tự hỏi làm sao lọ nghe lại bám đầy trên lưng họ được! Lúc đó chị chủ quán vừa bưng hai ly cafe ra thấy thế liền lên tiếng, “Tui đoán chắc là anh chị ngủ nhờ ở căn nhà bên kia đờn phải không?” “Đúng rồi! Sao chị lại biết được hay vậy?” “Vậy thì thôi rồi! Anh chị lại bị hai con ma chết cháy cho ngủ nhờ rồi!” Vợ Hoàng hơi tái mặt hỏi dồn, “Chị nói gì, ai là hai con ma chết cháy vậy?” Chị chủ quán ôn tồn kể, “Số là năm ngoái cái nhà của hai ông bà cụ ở bên kia đờn Đờ Rù Rì một khoảng bị cháy lụi trong đêm, ông bà cụ đang ngủ nên bị chết cháy trong đó. Họ không có ai thân thuộc nên người ta đào chôn họ ngay sau cái nhà bị cháy đó! Từ đó đến nay thỉnh thoảng lại có người được họ mời vào cho ngủ nhờ qua đêm, và sáng ra thì thấy mình nằm trơ trọi trên nền nhà cháy hoang đó! Có lẽ anh chị dậy sớm nên chưa thấy mình nằm trên đất đó thôi!” Vợ Hoàng mặt tái mét, miệng nam mô liên hồi. Còn Hoàng thì không tin chuyện này cho lắm.

Uống xong ly cafe chàng lái xe quay trở ngược lại phía đờn Đờ Rù Rì. Vợ chàng sợ hãi luôn miệng khuyên chàng nên quay về Nha Trang, nhưng Hoàng cứ thẳng một mạch về hướng đờn. Một lúc sau, chàng cảm thấy tay vợ bầu chặt vào vai mình, miệng nàng ú ớ, “Anh coi kìa, đúng rồi, đúng rồi, cái nhà cháy kia kìa! Thôi mình quay trở lại đi nghe anh!” Không nói một tiếng, Hoàng quành xe ngay vào ngôi nhà cháy mặc cho vợ chàng ngồi chết đống phía sau. Dừng xe xuống và đi vào chỗ căn nhà, chàng xám mặt vì thấy chiếc bàn gỗ bị cháy hơn một nửa và tờ 500 đồng nằm trên đó vẫn được dẫn bởi cái tách nám đen. Tờ 500 bay phàn phật vì gió thổi mạnh như nhắc nhở cho vợ chồng Hoàng là cái chuyện ngủ lại đờn qua ở tại đây là thật, và câu chuyện của chị chủ quán là không phải là chuyện bịa đặt. Vợ chồng Hoàng là nhân chứng cho chuyện có thật này! Bước ra phía sau mấy bụi chuối, hai cái mộ nằm chơ vơ không nhang khói, cỏ hoang mọc trùm lên cả mộ! Hoàng là một giáo viên nên động lòng trắc ẩn, chàng nói với vợ lấy tờ 500 trên bàn, chạy xe ra chợ Đồng Đế mua bó nhang và ít hoa quả về đây, còn chàng thì xắn quần áo ra sức nhổ hết mấy cây cỏ dại trên hai nấm mồ!

Khi vợ chàng mang nhang và hoa quả về tới nơi thì hai cái mồ đã được dọn dẹp sạch sẽ. Vợ chồng chàng đặt hoa quả trước mồ rồi đốt nhang cắm xuống đất trước hai ngôi mộ! Hoàng nói nhỏ với vợ, “Tội nghiệp cho họ em nhỉ, không con cái nên không ai hương khói cả! Nếu khi nào mình có dịp đi qua đây, anh nghĩ mình nên ghé lại đốt cho họ một nén hương nhe em.” Sau đó vợ chồng Hoàng lái xe ra về, trong lòng thối thối vì mình đã làm một việc tốt cho người khác.

Tuần sau đó trong nhà Hoàng bắt đầu có sự lạ! Đêm về khuya có tiếng lịch kịch ở dưới bếp và trên phòng khách. Vợ Hoàng tỉnh ngủ hơn nên thường bị các tiếng động này làm thức giấc. Vì là phụ nữ nên tuy nghe mà nàng

chẳng dám ra xem, chỉ nằm nghe mà sợ một mình, cũng chẳng dám đánh thức chồng vì sợ bị chồng chê là nhút nhát. Tuy thế vì đêm nào cũng nghe, nên một sáng Chủ Nhật nàng đánh bạo nói với chồng, “Anh có nghe tiếng động lạ trong nhà mình mỗi đêm không?” “Tiếng động gì vậy?” Hoàng lơ đãng hỏi “Tiếng lịch kịch trong bếp và trên phòng khách đó mà!” “Ồi, mấy con chuột nhắt mò ăn đó mà! Để anh mua mấy cái bẫy chuột về đặt là êm ngay đó mà!” Và hôm đó Hoàng đi mua ba cái bẫy chuột về cho vợ gài vào ban đêm. Nhưng đâu cũng vào đấy. Tiếng động lịch kịch vẫn xảy ra hằng đêm!

Một đêm vợ Hoàng thức giấc và buồn đi tiểu. Tuy sợ nhưng chẳng lẽ kêu chồng dậy dẫn đi. Nàng xuống đất xỏ dép đi xuống bếp. Hoàng ngồi bật dậy vì tiếng thét thất thanh của vợ mình. Nhìn không thấy vợ trên giường, chàng chạy vội ra phòng khách, cũng không có nàng, chạy xuống nhà bếp, vợ chàng đang nằm sóng xoài bất tỉnh trên sàn bếp, nước đọng vũng trên sàn. Hoàng bế vợ lên giường và lấy dầu gió thoa thái dương cho nàng tỉnh lại. Hoàng lấy quần áo thay cho vợ và một lúc sau vợ chàng tỉnh lại, nhưng cặp mắt nàng vẫn như thất thần, nhìn dáo dác chung quanh như tìm kiếm cái gì! Day mãi nàng mới tỉnh hẳn lại và rồi ôm mặt khóc thút thít! Hoàng hỏi một hồi nàng mới dám kể, “Em buồn tiểu nên xuống bếp để đi, ai dè khi tới bếp em thấy bà cụ già ở căn nhà cháy đang đứng nấu nước, bà quay nhìn em làm em sợ quá la lên rồi té xỉu luôn!”

Hoàng không tin lắm vào lời vợ, cho rằng nàng bị ám ảnh bởi cái đêm ngủ nhờ tại căn nhà cháy nên tâm thần không ổn định. Nhưng để trấn an vợ chàng nhỏ nhẹ nói, “Thôi nghỉ đi em, nếu sau này em còn nghe tiếng động thì kêu anh nhé.” Đêm đó trôi qua mà không có sự cố gì nữa! Đêm sau đang ngủ Hoàng bị vợ lay lay dậy nói thì thầm vào lỗ tai mình, “Đó anh có nghe tiếng lịch kịch trên phòng khách không vậy?!” Hoàng lắng tai nghe. Quả thật đúng là có tiếng lịch kịch trên phòng khách thật! Chàng bắt đầu tin lời vợ mình. Tuy thế là đàn ông nên chàng không đến nỗi sợ chết khiếp như vợ mình! Chàng trườn nhẹ xuống giường, rón rén bước ra phía phòng khách.

Thật ngoài sự tưởng tượng của Hoàng! Ngồi lù lù trên hai cái ghế là ông bà cụ Ở căn nhà cháy hôm trước! Họ đang thũng thính nhâm nhi hai ly nước trà bốc khói! Vẫn với dáng điệu hiền từ họ đưa mắt nhìn Hoàng! Tuy rợn cả da gà, Hoàng vẫn cố lấy giọng hỏi, “Hai bác có phải là người ở căn nhà cháy bên kia đèo Rù Rì không?” “Đúng đó cháu! Hai bác xin lỗi đã làm phiền hai cháu nhé!” “Tại sao hai bác lại về đây?” “Cháu ạ, ở đó lạnh lẽo quá nên hai bác đánh bạo về đây cho được ấm áp hơn! Vả lại, hai bác thấy vợ chồng cháu là người nhân đức nên hai bác nghĩ chắc các cháu chẳng chấp gì hai bác.” “Nhưng vợ cháu rất sợ sự có mặt của hai bác trong nhà này lắm, nó là đàn bà nên yếu bóng vía lắm!”

Hai ông bà cụ có vẻ lo âu, một chút sau ông cụ lên tiếng, “Hai bác xin lỗi đã làm phiền đến vợ cháu, hai cháu là người có lòng nhân nên hai bác xin hai cháu là đã làm ơn thì làm cho trót, bác xin hai cháu làm ơn cho hai bác một lần nữa có được không?!” “Hai bác cứ nói, nếu không ngoài khả năng thì cháu sẽ cố gắng thực hiện điều hai bác muốn.” “Cháu hãy xin các sư đến mộ hai bác làm một lễ cầu siêu cho hai bác là xong! Hai bác vì chết oan nên chưa được siêu thoát, phải có lễ cầu siêu thì mới có cơ đi đầu thai được!” “Cháu hứa sẽ làm cho hai bác một lễ cầu siêu vào cuối tuần này! Cháu hơi tò mò một chút, xin bác cho cháu biết tại sao hai bác lại chết oan vậy? Ai gây ra cái chết cho hai bác?” “Đêm đó hai bác đang ngủ say trong nhà, một xe đồ liên tỉnh chạy ngang qua, anh lơ xe lên mui cột lại hàng hóa. Anh ta hút huốc và bung tàn về phía lề đường. Chẳng may tàn thuốc bay lên nóc nhà bác, và mái nhà bắt lửa. Vì đang say ngủ nên hai bác bị chết cháy trong nhà. Tuy là chết oan và anh lơ xe đã gây ra sự cố. Nhưng xét cho cùng anh ấy đâu cố ý đốt nhà bác, cho nên hai bác không có ý báo thù anh ta. Thôi cháu đi ngủ đi và nhớ xin cho hai bác lễ cầu siêu nhé!” . Nói rồi ông bà cụ từ từ nhặt nhòa đi.

Giữ đúng lời hứa, vợ chồng Hoàng lên chùa xin các sư đến chỗ mộ Ông bà cụ dựng một đàn cúng giải siêu. Từ đó về sau không ai còn bị mời vào ngủ trọ ở căn nhà cháy nữa. Nhà Hoàng cũng trở lại sự yên tĩnh như xưa. Thành thoảng có dịp đi qua đó, vợ chồng Hoàng vẫn ghé lại thắp một nén hương và nhổ các bụi cỏ hoang mọc trên mộ cho họ. Hoàng còn làm hơn thế nữa, mấy năm sau chàng nhờ người cải mộ, đốt lấy tro cốt rồi gửi vào một ngôi chùa gần đó! Chàng nói với vợ “Mình đã làm ơn thì làm ơn cho trót nghe em.”

